

Ik ben een dankbaar mens....

Dankdienst voor het kerkasiel in Bethel, Den Haag, 26 oktober '18 - 30 januari '19

Lieve mensen, zusters en broeders,

Hier staat een dankbaar mens.

Het kerkasiel begon, voor mij als scriba en voor ons als Protestantse Kerk, met storende telefoontjes van Derk Stegeman, op vrijdag 26 oktober vorig jaar. Tijdens de openingsbijeenkomst van het Inspiratie Festival op Terschelling ging de telefoon verschillende keren achtereen. Na hem eerst een paar keer weggedrukt te hebben, besepte ik dat ik wel terug moest bellen. Derk belt niet zomaar, steeds weer opnieuw... 'We zijn een kerkasiel begonnen, René'. Zo viel Derk met de deur in huis.

Achteraf: goed dat Derk mij tijdens dat festival stoorde met dit telefoontje uit Den Haag. Dat men in Den Haag niet, net als de priester en de leviet uit dat bekende verhaal van Jezus, met een boog om de nood van het gezin Tamrazyan - en in hen om die van velen in vergelijkbare situaties - was heengelopen. De inspiratie werd voor mij op dat moment heel concreet.

Uit het gesprek met Derk werd me direct duidelijk: omwille van de humaniteit kunnen we dit gezin niet aan hun lot overlaten, maar moeten we met hen zoeken naar perspectief, naar toekomst. Hoe? Waar? God mag het weten!

'Bieden jullie de familie geen valse hoop? Het regeerakkoord biedt immers geen enkele ruimte. Ze gaan dit echt niet veranderen....' Zo wierp de een journalist me al snel tegen... *Ik ben een dankbaar mens* dat deze redenering en de inschatting van de mogelijke uitkomst niet beslissend zijn geweest voor het aangaan van het kerkasiel. We waren er dan waarschijnlijk nooit aan begonnen. Maar dat de nood van mensen zonder perspectief, het onrecht - de rechten van kinderen die met voeten getreden worden - en de hoop, de diepe overtuiging dat het anders moet en kan, ook al weet je niet precies hoe - doorslaggevend zijn geweest.

Als Protestantse Kerk pleiten we al jaren voor een ruimhartiger kinderpardon. De roep van familie Tamrazyan dwong ons dit pleidooi concreet gezicht te geven.

Ik ben een dankbaar mens omdat familie Tamrazyan bij ons aanklopte. Hierdoor werd buurt- en-kerkhuis Bethel, net als in het oude bijbelverhaal, een poort naar de hemel. Voor hen, voor anderen in vergelijkbare situaties, voor voorgangers, vrijwilligers en bezoekers en voor onze samenleving!

De vraag is nogal eens gesteld of dit kerkasiel, met een voortgaande liturgie, wel gepast is. Mag je een kerkdienst hiervoor wel gebruiken en gaat 'deze actie' niet in tegen onze rechtsstaat?' Opvallend heb ik deze vraag geen enkele politicus horen stellen. En terecht! Onze democratische rechtsstaat kan niet zonder inhoudelijk debat en zonder betrokken burgers die aan de bel trekken als het nodig is. De tegenspraak van het in het regeerakkoord, door partijpolitiek bepaalde, vastgelegde asielbeleid door het kerkasiel was nodig omwille van de humaniteit. Vanuit de bijbelse roeping God lief te hebben boven alles en je naaste als jezelf, ging het ons in het kerkasiel om wetgeving met een ziel, om een samenleving waarin elk mens telt. Om samen-leven. Om humaniteit. Het kerkasiel staat daarom niet tegenover onze democratische rechtsstaat maar dient haar!

Ik ben een dankbaar mens door al wat het kerkasiel in onze samenleving heeft losgemaakt. Om politici die het appèl hebben opgepakt en het hebben aangedurfd om het regeerakkoord open te breken om tot betere regelgeving te komen. Omwille van een rechtvaardiger asielbeleid dat rekening houdt met de toekomst van mensen en rechten van kinderen.

Ik ben een dankbaar mens.

Vanwege de Protestantse Kerk van Den Haag en Stek die in alle kwetsbaarheid dit kerkasiel hebben aangedurfd. Niet als politiek actie, of: 'kijk ons eens', maar vanuit het besef: een mens in nood laat je niet aan zijn lot over.... Dit moet anders.

Vanwege al die voorgangers uit binnen- en buitenland die de lofzang en de hoop gaande gehouden hebben. Zo'n 1000, overal vandaan.

Vanwege al die vrijwilligers die de 24/7 dienst ruim drie maanden lang mogelijk maakten.

Vanwege al die bezoekers, ruim 12.000, die door gewoon even aan te schuiven niet alleen zichzelf maar ook familie Tamrazyan en zoveel anderen hoop schonken. Hoop, als vergezicht, als perspectief, als anker voor je ziel.

Vanwege de zegen die we de in dit kerkasiel van Hogerhand hebben ontvangen.

Hier staat een dankbaar mens. God heeft onze hoop niet beschaamd!